

Jenny i Barretstown

Jag heter Jenny och är 16 år. Jag drabbades av cancer januari 2007. Då fick jag diagnosen Leukemi All. Svarade tyvärr inte på behandlingen och det beslutades då att jag skulle benmärgstransplanteras. De gjordes sommaren -07. Hade en väldigt tuff period med mycket tid på sjukhuset. Behövde verkligen en uppeppning för att forstsätta att kämpa med allt.

Fick höra talas om Barretstown och tyckte att det lätt intressant.

Jag fick chans sommaren 2008. Allting började med en lång flygtur till Irland. Väl framme träffade man ungefär 10 svenskar som man skulle dela buss med till Barretstown. Väl uppe på bussen gick det väldigt fort. Alla var glada och skrattade och skämtade med varandra. Plötsligt såg man en stor skylt med en pil och med texten Barretstown, som pekade mot en stor maffig grind. Efter grinden kom en lång smal väg med stora träd på sidorna. Sen öppnade det sig ett stort landskap med ängar med hästar och får på. Det var väldigt vackert. Lite längre fram såg vi en flock med vuxna människor hoppa up och ner som dårar. Flaxade med händerna i luften och skrek. Äntligen var man framme.

Nästa morgon var det frukost och man var ju trött och hungrig och inte förberedd på någonting annat än mat. Man åt i en stor matsal med bord med nummer på. Helt plötsligt startade hög musik och alla ledare började dansa. Jag satt där som ett fån och undrade vad de var med dem egentligen. Det ändrades fort det sista dagarna, då dansade alla med. Ledarna var helt tokiga på ett bra sett. Har aldrig skrattat så mycket som när jag var på Barretstown.

Hela dagarna var fulla med roliga aktiviteter. Allt från att fånga fisk till att filma. Mina favoriter var nog ridningen och pilbågen. Men inte nog med det. På kvällarna var det andra aktiviteter som t ex Beach party eller kanske agentträning.

Det var också många föreställningar. Många om Aliens - jag skulle tro att årets tema var något sådant. Man lärde känna många under den veckan. Många har jag kontakt med än.

Om man hade problem med språket fanns de alltid någon vuxen översättare. Allt som det berättade eller gick igenom översattes på alla språk. Just på lägret jag var på, var det folk från Sverige, Finland, Norge, Danmark, Tyskland, England och Irland. Många ledare var från andra länder också.

Härliga tider tyckte jag det var för att vara ett läger. Vi åt frukost 9 och släckte lamporna 23. Inte så illa, men några dagar kändes de som de var läggdags när de var dags för middag.

Väldigt högt tempo, men om man inte pallade så kunde man få gå till sjukstugan och vila. Var där i två dagar och vilade. Fick se på film och äta gott.

Veckan gick jättefort men de är väl så om man har roligt. Sista dagarna var speciella på kvällarna. Ena dagen hade vi filmkväll, då fick vi se allas filmer de hade gjort med sina aktivitetsgrupper. Temat var skräckfilm. Alla hade gjort olika och alla var jätte roliga. En annan kväll hade vi kabaré. Vi uppträdde med dem vi delade stuga med. Man fick göra vad man ville bara man var med.

Stugan jag bodde i valde att först spela en låt sen dansa en dans. Vi hade typ nästan inte haft tid och träna någonting innan. Först skulle jag spela piano när Moa spelade munspel och Hulda sjöng. Vi spelade Gubben Noa. Hulda var en av våra ledare i gruppen och hon skulle sjunga med operaröst. Allting slutade med en skattattack. Jag spelade inte en not rätt. Alla i publiken skrattade, så jag tror vi lyckades. Sen dansade vi en dans till en låt av Bass hunter. Jag och Angel var på sidan och lekte dj. En riktig rolig kväll med många härliga skratt och modiga ungdomar.

Irlandsresan kommer för alltid vara ett glatt minne. Resan piggade verkligen upp mig på nytt. Jag rekommenderar att söka. Den ger minnen för livet. Ledarna på lägret var underbara. Otroligt vackert runt omkring och många trevliga människor att lära känna.

Av Jenny Lindgren 24/9 2008